

Українська Православна Церква

Парафія Воздвиження Чесного Хреста Господнього

в Новому Ульмі

Сердечно вітаємо на сторінці інтернету парафії Воздвиження Чесного Хреста Господнього Української Православної Церкви в Новому Ульмі.

Адреса церкви

Настоятель /Контакт Митрофорний Прот.Валентин Гаврилюк рукоположення 8.12.1990 на
диякона а 9.12.1990 на ієрея. tel. 0731-9727436 mobil- 0152 56032246 e-mail info@ukrainisch-orthodox-neu-ulm.de

Історія парафії

Історія парафії Воздвиження Чесного Хреста Господнього в Новому Ульмі

Фото іконостасу церкви поміщене в календарі в 1950 р. яко доказ того що зразу після війни вула тут парафія УПЦ.

Трудно буде писати історію парафії ,через брак документів,архівів,особливо за період від 1945-1950 роках але спробуємо дати коротенький нарис історії нашої парафії.Як уже загально всім відомо що наприкінці 2-гої світової війни на території Німеччини опинилися десятки-тисяч українців серед яких багато було православних,одні були вивезені німцями на роботу другі як політичні емігранти і всі тут залишившись творили одну велику українсько-православну громаду.Серед втікачів були єпископи (ввесь єпископот УАПЦеркви 12 Єпископів) більше 100 священників та кількох діяконів.

Першою українською православною парафією була парафія в Берліні,яка існувала вже в час війни; як піше Іван ВЛАСОВСЬКИЙ Центральна влада в .Берліні признавала на терені Німеччини тільки одну юрисдикцію для православних, що з тих чи інших причин тут опинились, це — російську, під керуванням митрополита Берлінського і Германського Серафима (Ляди). Винятком була єдина українська православна парафія св. Архистратига Михаїла в Берліні, яку відкрив під своєю юрисдикцією митрополит Варшавський Діонисій, а обсугував її о. Федір Білецький, емігрант з Волині. Тільки на початку 1945 р., себто як єпископат УАПЦеркви вже рік перебував на еміграції, вдалось українській православній інтелігенції, з великими труднощами, після допитів і передопитів в Гестапо, відкрити у Відні й Празі Чеській українські православні парафії, і то як філії української парафії в Берліні. Більше того, коли вже єпископи УАПЦеркви перебували на еміграції в Німеччині і відправляли з духовенством Богослуження в місцях свого перебування, то робітникам зі Сходу („ост-ам) заборонялось вступати до приміщень, де відбувались Богослуження; про цю заборону священники мали наказ вивішувати оголошення на вхідних дверях до місць Богослуження. Настоятель української парафії в Берліні о.

Білецький, користа-ючи з признання цієї парафії владою, виїздив до таборів закинутих на чужину, як робоча сила, православних українців, подаючи їм велику релігійну втіху, духовну радість. Ці подорожі о. Настоятеля в останніх часах життя тих таборів відбувались в

супроводі о. протодиякона Василя Потієнка, який в рр. 1924-26 був головою Всеукраїнської Православної Церковної Ради. В часі втечі вже й з Берліну, при наступі большевицького війська, о. Василь Потієнко трагічно загинув під час налету винищувачів. Належить о. Василеві Потієнку, як визначному борцеві за незалежність Рідної Церкви, вічна пам'ять в її історії. (Наріс історії Української Православної Церкви Том 4, розділ 5 стор. 273.) Тепер після закінчення війни 8.5.1945 р. наш народ разом з духовенством розкиданий групами в різних місцевостях Німеччини стали осідати на місцях, не знаючи що в майбутньому його чекає, але з вірою в Бога, в таборах починає організувати своє життя та й перші православні парафії..

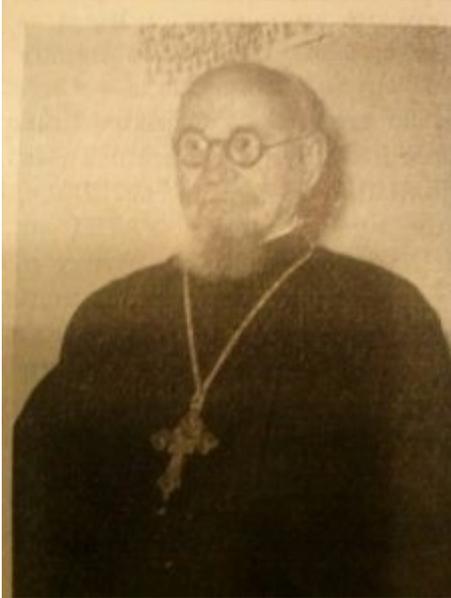
В 1945 р. постали парафії УАПЦеркви в Мюнхені, Регенсбурзі, Інгольштадті, Авгсбурзі, Ляндсгуті, Фюрті в Новому-Ульмі й багато інших. Літом 1945 р. в таборі Райнгардказерне в Новому-Ульмі було більше трох тисяч українців-скитальців в тому числі багато православних. З того часу (1945 -1950) Новий-Ульм стає можна сказати центром українського церковно-політичного життя. То тут постала найбільша православна парафія тут редагована була газета Українські вісті яка вважалася неофіційним органом УРДП, партії якої ініціатором створення був Іван Павлович Багрянний, також був тут Українській Університет як пише І. Власовський - В актах Св. Синоду УАПЦеркви нема даних про те, що було зроблено Синодом для „негайного заснування пастирських і дяківських курсів.

Натомісць в справі заснування Богословського Відділу при одній з Українських Високих шкіл на еміграції є листування єпископа Сильвестра з секретарем Синоду єп. Платоном, з якого видно, що в українському таборі Новому Ульмі постала „Ініціативна група по заснуванню Богословської Школи при Українському Університеті в таборі Новому Ульмі. Від цієї групи єп. Сильвестер, запрошений нею на вик. об. ректора Богословської Школи, надіслав 30 квітня 1946 р. до Синоду протокол засідання цієї групи з дня 27. IV. 46 р. з долученням списку учбових предметів і намічених лекторів в Богословській школі; при тому ж таборі, як писав в листі до Синоду єп. Сильвестер, буде улаштований Інтернат на 50 студентів цієї школи. „Щиро вітаючи повзятую ініціативу ВП Групи, Секретар Синоду єп. Платон в листі з дня 3 травня 46 р. до єп. Сильвестра повідомив, що „предложений проект заснування „Богословської Школи в Новому Ульмі буде розглянутий на сесії Синоду УАПЦеркви, відбуття якої передбачається в половині травня місяця (46 р.) в Еслінгені. (Архів Св. Синоду. Розділ по реестру V. Справа 31. Стор. 302-308). (Собор Єпископів решив Богословську Академію відкрити не в Новому-Ульмі а в Мюнхені). На жаль нема документів хто був тут настоятелем або які священнослужителі були в Новому-Ульмі, тільки устні перекази старших наших парафіян старости церковного С. Ляшука, та хористки В. Капустян говорять нам о священниках таких як о. О. Царик, о. Д. Посякивський. далі буде

Настоятелі парафії від 1951 до 1991 року

О.Геннадій Тимкківський

нар. 06.02.1876- помер 05.02.1970 р.

О.Геннадій Тимкківський народився 6.02. 1876 р. в священничій родині в с. Ольшанці на Херсонщині. В 1899 р. закінчив Одеську Духовну Семінарію. На священника висвячений 28.01.1903 р. в Одесі і призначений на настоятеля парафії при станції Долинська. Переслідуваний комуністичною владою, в січні 1930 р. був примушений залишити станцію Долинська і переїхав до Катеринославської єпархії, де його призначили на парафію с. Костроми. В 1934 р. перебував кілька місяців у в'язниці Кривого Рогу. Після звільнення з в'язниці був змушений скитатися і переховуватися та потаємно відправляючи Служби Божі й виконуючи треби.

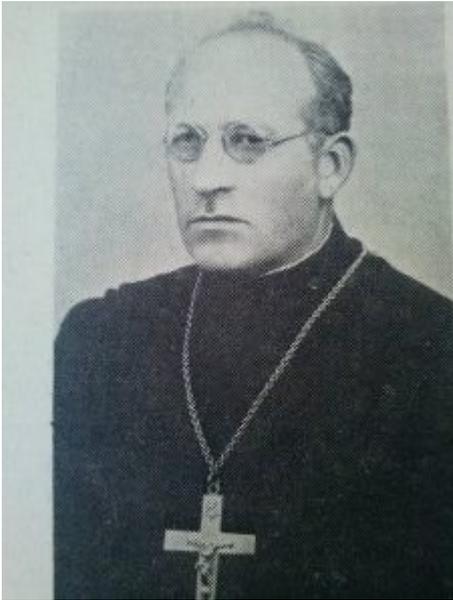
В 1942 р. був призначений в склад духовенства Св-Преображенського собору в Єлисаветграді звідки в грудні 1943 р. виїхав зі своєю дружиною на захід.

В Німеччині був настоятелем парафії в Авгсбурзі (1945-1948), в Ляйпгаймі (1948-1950), в Клянкетці (1950-1951). В початках грудня 1951 р. переїхав до старечого дому у с. Дорнштадті біля Ульму а багато вірних його Св. Покровській парафії оселилось в Новому Ульмі.

О. Протопресвітер Геннадій упокоївся 5 лютого 1970 р. Похорон 12 лютого 1970 р. відправляв Преосвящ. Єпископ Орест в сослуженні о. протопресвітера Паладія Дубицького, митр. прот. Д. Бурка, митр. прот. А. Дублянського, прот. М. Гільтайчука та протодіякона Л. Короля. Поховано його на місцевому цвинтарі в с. Дорн-штадт.

О.Протопресвітер Михайло Гільтайчук

О.Протопресвітер Михайло Гільтайчук, народився в 11.11.1900 року, в селі Камінна (тепер Івано-Франківська область)

Брав активну участь в визвольних змаганнях як вояк Запорозької Козацької бригади, звідки його приділено до охоронного відділу Штабу Запорізького Корпусу.

На початку 30-тих років ,після довголітньої праці на культурно-громадській ниві в рідному селі ,вступив на богословські студії в семінарії Німецької Євангелицько-

Лютеранської Церкви в містечку Венсборк (Поморське воевідство в Польщі).Закінчивши студії,стає пастором-настоятелем лютеранської громади(220 душ) в сво-

йому селі ,обслуговуючи одночасно дві менші громади в Томацькому повіті а також в Маняві в Карпатах.До Німеччини прибув в липні 1944 року.

В 1948 році з особистих міркувань перейшов на православя і 1 листопада в місті Регенсбург з рук Єпископа Володимира прийняв свячення як

священик УАПЦеркви.Був настоятелем парафії в таборах Райтерсайх, Ельванген, Авгсбург, Людвігсбург, Ляндсгут і Регенсбург а найдовше від **1952 до 1970 р.**

в Новому Ульмі як і в Бобфінгені від 1967 до 1978 р. Обслуговував також до 1983 р.маленьку парафію в Лянгвайд- Форет біля Авгсбургу.Від 1970 р.до погірше-

ння стану здоров'я протопресвітер о.Михайло був місіонарем УАПЦеркви на Західню Німеччину й Західний Берлін де оснував невелику православну парафію.

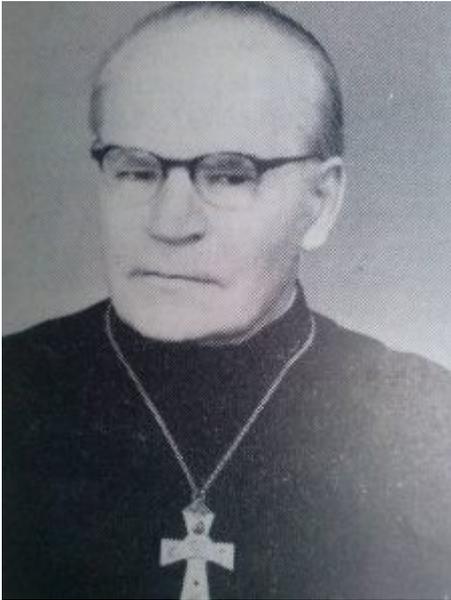
Помер 18.жовтня 1989 р.в Новому Ульмі.Чин похорону 24.жовтня 1989 р.на новоульмівському цвинтарі при численній участі української громади й чужинців,

довершив Архiepіскоп Анатолій Дублянський в сослужінні архипресвітера о.Паладія Дубицького о.Івана Плеви і протодиякона Степана Куреши присутній був

також місцевий парох УКЦеркви о.Шамбелян Василь Турковид.

О.Протпресвітер Демид Григорович Бурко

О.Протпресвітер Демид Григорович Бурко народився 29 серпня 1894 року в селі Пирогів нинішнього Тиврівського району Вінницької області.

Закінчив Сутиську учительську (1909) та Вінницьку церковно-учительську школи (1913). Після нетривалої роботи в школі його 1915 року мобілізують до царського війська. В 1917 р. прапорщик Бурко потрапляє на Всеукраїнський військовий з'їзд у Києві, згодом працює референтом у Генеральному секретаріаті з військових справ. Одночасно співпрацює з Всеукраїнською церковною радою. В січні 1918 р. Демид Бурко бере участь у вікопомному бою під Крутами, про що через багато років напише вірш-спогад "На вічну пам'ять мученикам".

Після захоплення Києва більшовиками Бурко переїздить до Кам'янця-Подільського, де вступає на історико-філологічний факультет місцевого університету.

З початком польсько-советської війни 1920 року юнак полишає навчання і вступає до українського війська (Волинська дивізія). Після відступу Армії УНР восени 1920 року опиняється в Польщі, однак вже наступного року повертається на Батьківщину. Під час переходу кордону Бурка заарештовують і запроторюють до Вінницького концтабору. Однак, завдяки амністії у лютому 1922 р. звільнюють з ув'язнення. Після цього Демид Бурко закінчує Кам'янецький інститут народної освіти і тривалий час вчителює у школах Вінниччини та Київщини.

В 1935 р. Бурка заарештовують вдруге, але йому вдається втекти і жити, переховуючись під чужим ім'ям.

Під час Другої світової війни Бурко в Полтаві висвячується на священника і до осені 1943 р. очолює в цьому місті Свято-Миколаївську церкву. В цей же час він досить плідно працює на літературній ниві: в місцевій пресі друкує свої вірші та статті мистецько-культурного спрямування. Відомо також, що восени 1943 р. отець Демид брав участь у похороні 500 жертв більшовицького режиму у Вінниці. Під час панахиди він виступив із промовою, в якій зазначив: "Нехай на їхніх могилах виростуть квіти кращого майбутнього".

На еміграції по закінченні війни був настоятелем парафії УАПЦеркви в Західній Німеччині в різних таборах, а пізніш в Інгольштадті, з 1954р.по 1970 р. **обслуговує новостворену парафію в Новому Ульмі(Св.Троїцька парафія).** Карлсруге(1974)З грудня 1956 р. він

входив до Вищого церковного управління УАПЦ, а з 1969-го до 1973 р. виконував обов'язки голови цього управління. У 1973 р. Бурка обирають членом Ради Митрополії УАПЦ. Разом із цим отець Демид продовжує активно друкуватись у різних церковних часописах. Головною ж його працею стає збірка нарисів "Українська автокефальна православна церква – вічне джерело життя", яка побачила світ незадовго до смерті автора (1988 р.).

Помер отець Демид Бурко 9 червня 1989 року у м. Штуттгарті (Німеччина), де з 1957 р. був настоятелем церкви Святого Духа.

Чин похорону довершив о.протопресвітер Паладій Дубицький в сослуженні о.протоєрея А.Ковальського та о.протоєрея Г.Матвієнка.

Поховано його на кладовищі "Prag" у Штуттгарті 14.червня 1989 р.

Митрополит Анатолій (Дублянський)

Владика народився 11 листопада 1912 року в Перетоках на Волині в родині іконописця і різьбяря Захарія Дублянського та його дружини Неонілі. Від 1918 р. родина проживає в м. Луцьку, де Покійний відвідував школу і в 1930 р. закінчив гімназію. В рр. 1931-33 студіював історію на гуманістичному факультеті Віленського університету. Студії закінчив (з перервами) у 1938 р. у Варшавському університеті, досягнувши титулу магістра філософії.

Від 1944 року Покійний був на еміграції, від 1945 р. у Баварії. Тут зразу включився активно в церковне життя. У 1951 р. одружується з Євгенією Більо. Після відповідної богословської підготовки в дні 9 грудня 1951 р. у місті Мюнхені був висвячений св. пам. архієп. Ніканором на священника.

У рр. 1952–1970 він є настоятелем парафії в Ляндсгуті і обслуговує вірних в Регенсбурзі, а від 1962 додатково ще й парафію в Ингольштадті. У 1956 р. піднесений до протоєрея. 1970 року його іменовано настоятелем парафії в Новому Ульмі. Там проживає до кінця свого життя. У 1956 р. стає членом Ради Митрополії, а в 1973 р. його обирають головою Вищого Церковного Управління в Німеччині з рівночасним піднесенням до сану протопресвітера. 1978 р. впокоїлася дружина Євгенія.

У травні 1981 р. Собор УПЦ в США обирає о. протопресвітера Анатолія Дублянського єпископом. Хіротонія відбулася 31 травня 1981 в соборі св. Андрея Первозваного в Бавнд Бруку з призначенням на єпископа лондонського і західньо-європейського. У 1983 р. на соборі УАПЦ в Лондоні був піднесений до сану архієпископа з призначенням на архієпископа Паризького і Західньо-європейського. Собор УАПЦ в Генку (Бельгія) у 1994 році обрав Владика Архієпископа Анатолія Митрополитом з осідком в Новому Ульмі.

Владика був засновником і головним редактором Рідної Церкви, органу УАПЦ на Західню Європу в рр. 1952-88. Його перу належать численні статті та дві книжки: Українські святі і Тернистим шляхом митрополита Ніканора. За його заслуги для Церкви і народу Український Вільний Університет нагородив його в ювілейнім році Хрищення Руси-України званням почесного доктора УВУ.

Чин архиєрейського похорону св. пам. Владики-Митрополита відбувся 6 листопада 1997 р. о 10-ій год. на міському цвинтарі в Новому Ульмі (Reuterstraße). Похоронні відправи очолив Блаженніший Митрополит Константин в сослуженні архієп. Всеволода і єп. Іоана та духовенства.

Первоієрархи УПЦеркви в діаспори

Митрополит Полікарп 1945-1953

Митрополит Полікарп (Сікорський) (Сікорський Петро Дмитрович) (* 20 червня 1875 — † 22 жовтня 1953) — митрополит Української Автокефальної Православної Церкви.

Народився в селі Зеленьки (Київська губернія) в сім'ї священника. Закінчив Київську духовну семінарію (1898).

Столоначальник Київської духовної консисторії (1908-1918).

В 1919—1921 роках віце-директор департаменту загальних справ в уряді УНР. Також працював в Міністерстві віросповідань уряду УНР.

В 1921 емігрував в Польщу.

В 1922 пострижений в монахи і рукоположений в ієромонахи архієпископом Діонісієм (Валединським). В тому ж році возведений в сан архімандрита.

Почергово був настоятелем монастирів - Дерманського і Загаєвського на Волині, Жировицького на Гродненщині. Активно займався політичною і громадською діяльністю.

10 квітня 1932 року митрополитом Діонісієм був хіротонізований на єпископа.

1932—1941 єпископ Луцький, вікарій Волинської єпархії.

Декретом від 24 грудня 1941 року митрополит ППЦ Діонісій затвердив єпископа Полікарпа на посаду адміністратора "Православної Автокефальної Церкви на звільнених землях України» з наданням йому сану архієпископа. На соборі УАПЦ в Пінську 9—10 лютого 1942 року був обраний її главою (адміністратором).

В 1944 евакуювався в Варшаву, потім через Словаччину в Німеччину.

Після закінчення Другої світової війни — адміністратор УАПЦ в Європі.

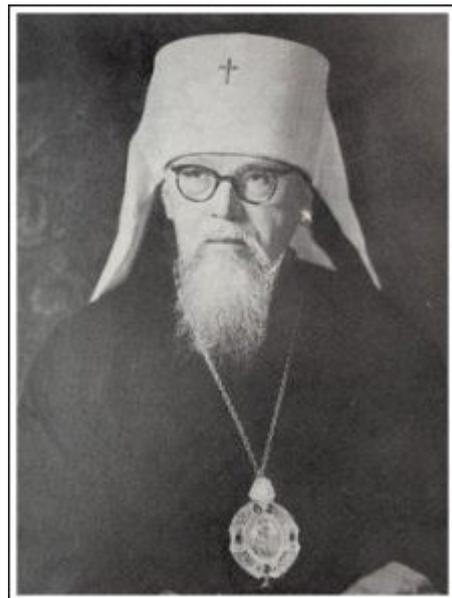
В 1950 переїхав у Францію і жив поблизу Парижа.

Помер 22 жовтня 1953 в Оле-су-Буа біля Парижа.

Митрополит НІКАНОР 1953-1969

Біографія

Митрополит Ніканор (мирське ім'я Ніканор Бурчак-Абрамович) народився 27 липня (ст. ст.) 1883 р. в с. Мізові, кол. Ковельського повіту, на Волині. Предки Митрополита належали до духовного стану. Владика Митрополит вчився спочатку в початковій школі в Мізові, потім у Духовній школі в Маційові, а опісля в Волинській Духовній семінарії в Житомирі. Після закінчення семінарії Ніканор Абрамович вчився ще в Київському Комерційному Інституті, а після висвячення в священники — в Київській Духовній Академії та на історико-філологічному факультеті св. Володимира в Києві. На священника був висвячений 23 жовтня 1910 р. в місті Володимирі на Волині Єпископом Володимиро-Волинським Фадеєм. Священниче служіння проходив спочатку в с. Біличах при своєму тестеві; в 1912 р. на власне бажання одержав парафію в с. Тишковичах на Володимирщині, звідки був евакуйований під час першої світової війни в червні 1916 р. до Житомира, де перебував до 1919 р. В Житомирі зайнявся опікою над біженцями. В часі української державности провадив у Житомирі організацію українського церковного життя та був волинським губерніяльним інструктором народної освіти. Тут він також був діяльним членом Братства Святого Спаса, що ставило одним зі своїх завдань відродження українських традицій в Православній Церкві.

Чудом врятувавшись від розстрілу більшовиками, літом 1919 р. залишив Житомир і подався до с. Сельце на Володимирщині, куди був призначений настоятелем парафії. В новоорганізованому тоді Володимирському Духовному Правлінні стає свящ. Н. Абрамович секретарем і розгортає широку діяльність. З ініціативи свящ. Н. Абрамовича і з благословення правлячого тоді Волинською єпархією Єпископа Діонісія (пізнішого Митрополита Варшавського) в днях 3-8 жовтня 1921 р. в Почаївській Лаврі відбувся Волинський Єпархіяльний З'їзд, головою якого був обраний о. Н. Абрамович, який також під час цього з'їзду відправив Службу Божу українською мовою. Це була перша Служба Божа українською мовою на тій частині Волині, що опинилася під Польщею.

Гострий меморандум Володимирського Духовного Правління до Свящ. Синоду Православної Церкви в Польщі про необхідність українізації Церкви спричинив закриття Духовного Правління і покарання його керівників. Не зважаючи на це о. Н. Абрамович, що з 1924 р. одержав сан протоєрея, провадить далі активну працю в напрямі українізації Церкви. У зв'язку з тим та на вимогу протиукраїнських чинників вища духовна влада розпочала слідство проти прот. Н. Абрамовича, що тривало понад два роки і було закінчене в лютому 1927 р. виправданням його з усіх обвинувачень. Коли ж українське громадянство почало вимагати від вищої церковної влади висвячення прот. Н. Абрамовича на Єпископа, Синод у

березні 1928 р. заслав його до Дерманського монастиря нібито за церковну несубординізацію, бо продовжував відправляти Служби Божі українською мовою. Повних три роки перебував прот. Н. Абрамович у заточенні в монастирі й був звільнений після того, як в монастирі піднісся рух за українізацію Богослужень, спричинником чого церковна влада вважала прот. Н. Абрамовича.

Звільнений з монастиря, прот. Н. Абрамович був призначений настоятелем православної парафії в осаді Киверці біля Луцька, де властиво він щойно зорганізував парафію. Живучи біля Луцька, що в той час став осередком українського православного церковного життя на Волині, прот. Н. Абрамович брав живу участь у працях Луцької підкомісії перекладу Святого Письма і Богослужбових книжок на українську мову та був членом Товариства ім. Митр. Петра Могили. З 26 жовтня прот. Н. Абрамович був призначений благочинним другого деканату Ковельського повіту. Перед другою світовою війною він провів повну українізацію церковного життя в своєму деканаті. В тому ж селі він перебув першу окупацію Волині советською владою з 1939 по 1941 рік. Коли після звільнення українських земель від большевиків з'явилася можливість відновлення церковного життя на центральних і східних землях України й постало питання про конечність висвячення нових єпископів, одним з перших кандидатів на єпископа став прот. Н. Абрамович. З благословення Митрополита Варшавського Діонісія, зверхника Православної Церкви, в складі духовенства якої знаходився прот. Н. Абрамович, в Пінську на Поліссі 9 лютого 1942 р. відбулася хіротонія прот. Н. Абрамовича на Єпископа, що перед тим прийняв чернецтво й став архимандритом. Довершили хіротонію Архиепископи Олександр Пінський й Полікарп Луцький і Ковельський та Єпископ Юрій Берестейський згідно з канонами Святої Православної Церкви.

Владика Ніканор був висвячений для Києва, куди прибув 13 березня 1942 р., а 16 березня в Свято-Андріївському соборі в Києві був всенародно обраний на Київську єпископську катедру. 19 березня 1942 р. репрезентантами УАПЦеркви в Києві, внаслідок бажання віруючих і чоловічих органів УАПЦеркви в Україні, Єпископові Ніканору було передано зверхність і представництво цієї церкви. Одночасно, у зв'язку з заборонаю окупаційною владою діяльності Всеукраїнської Православної Церковної Ради, склад її було включено до Вищого Церковного Управління при Єпископові. За час перебування Владики Ніканора в Києві було ним висвячено для Української Автокефальної Православної Церкви 8 єпископів, 187 священників і організовано лише на самій Київщині 580 українських православних парафій. Постановою Собору Єпископів з участю представників від духовенства й вірних у Києві 17 травня 1942 р. Владика Ніканора було возведено в сан Архиепископа Київського й Чигиринського. Діяльність Владики Ніканора проходила в Києві в дуже тяжких умовах воєнного часу, при повній недоброзичливості, а то й ворожості окупаційної гітлерівської влади до УАПЦеркви й самого Владики Ніканора.

25 вересня 1943 р. Владика Архиепископ Ніканор був змушений залишити Київ і податися на Захід. Після короткого перебування на Волині виїхав на запрошення Митрополита Діонісія до Варшави, де перебував під його опікою та брав активну участь у Соборі Єпископів УАПЦ,

що відбувся там у березні-квітні 1944 р. Пізніше через Словаччину прибув у 1944 р. до Німеччини. Після закінчення війни, з 1945 р. оселюється в Карлсруе, де проживав до своєї смерті.

Постановою Собору Єпископів УАПЦеркви в Мюнхені 15 травня 1947 р. Владика Архиепископ Ніканор був обраний Заступником Митрополита і Голови Собору Єпископів УАПЦеркви, а Собор Єпископів УАПЦ у Парижі 15 вересня 1952 р. надав йому титул Митрополита УАПЦ в Німеччині. Після упокоєння бл. Пам. Митрополита Полікарпа 22 жовтня 1953 р. постановою Надзвичайного собору УАПЦ в Парижі йому було надано титул Митрополита УАПЦ в Діаспорі. Митрополит Ніканор очолював УАПЦеркву в Діаспорі 16 років. Найважливішою подією за часів перебування Митрополита Ніканора зверхником УАПЦеркви на чужині був безперечно Собор УАПЦ, який відбувся 16-18 грудня 1956 р. в Карлсруе. Цей Собор відбувся під головуванням Митрополита Ніканора і прийняв ряд важливих постанов, зокрема затвердив новий статут УАПЦеркви на чужині.

Крім своєї архипастирської діяльності Митрополит був з 1948 р. головою Богословсько-Наукового Інституту УАПЦ. З появою журналу «Рідна Церква» з вересня 1952 р. очолював як Митрополит УАПЦ його редакційну колегію. Під редакцією Митрополита Ніканора вийшов у 1949 р. Службник, а в 1950 р. Часослов. Крім цього, Митрополит Ніканор написав і видав такі праці як «Догматично-канонічний устрій Вселенської Православної Церкви», «Історія Дерманського монастиря», «Старі церковні звичаї на Волині» та ряд інших праць, що їх друкував під різними псевдонімами в різних журналах. Митрополит Ніканор мав високу богословську освіту.

Він був великий знавець канонічного права та інших богословських дисциплін. Він вміло поєднував старі українські православні церковні традиції зі сучасністю. Це був найкращий представник нашого старого духовенства ще дореволюційних часів, великий український патріот, що всеціло себе віддав на служіння своїй Українській Православній Церкві.

Надгробок в м. Карлсруе

Митрополит Ніканор спочив в ночі з 20 на 21 березня 1969 р. в м. Карлсруе.

Редактор журналу «Богословський вісник» і «Рідна Церква», видань «Службника» (1949) і «Часослова» (1950). Автор праць «Догматично-канонічний устрій Вселенської Православної Церкви», «Історія Дерманського монастиря» (обидві — 1948), «Старі церковні звичаї на Волині» (1950), статей на церковні й історично-краєзнавчі теми.

Рідна Церква, Ridna Cerkwa — Ukrainisches Orthodoxes Kirchenblatt, Nr. 78, Neu-Ulm 1969

Патріярх Мстислав 1969-1993

Степан Іванович Скрипник народився у тодішньому центрі українського культурного життя на Лівобережжі — в Полтаві 10 квітня 1898 року. Відвідував Першу Полтавську класичну гімназію, продовжував навчання в офіцерській школі в Оренбурзі. Служив в Російській Імператорській Армії.

У березні 1918 року вступив добровольцем до кінно-гайдамацького полку ім. Костя Гордієнка Окремої Запорізької дивізії Армії УНР, у складі якого брав участь у боях проти червоних у 1918–1919 роках. У 1920 р. служив у 3-й Залізній дивізії Армії УНР. За бойові заслуги одержав старшинське звання хорунжого. У 1920–1921 роках був особистим ад'ютантом Головного Отамана УНР Симона Петлюри.

У 1920-ті роки проживав у селі Борсуки (тепер Лановецький район). У міжвоєнний період працював у кооперативних установах Галичини і Волині, належав до провідних членів Волинського українського об'єднання, навчався у Школі політичних наук у Варшаві. У 1930 році, будиши обраний послом до Польського сейму, захищав права українців у Польщі. Брав участь у церковному та громадському житті: представляв мирян у єпархіальних радах, став членом Митрополичої ради та ініціатором і головою товариства «Українська школа» у Рівному. Очолював у 1941 році організацію допомоги та милосердя під назвою Український допоміжний комітет.

1 вересня 1941 року у місті Рівне відбулося перше засідання Української ради довір'я Волині — громадського органу самоуправління на чолі з Степаном Скрипником. До її складу увійшли відомий письменник Улас Самчук, провідні діячі ОУН(б) на ПЗУЗ Ростислав Волошин, Омелян Грабець, Сергій Качинський. Того дня на засіданні Української ради довір'я на Волині створено «Тимчасову Адміністрацію Української Православної Церкви», яку очолив архієпископ Полікарп (Сікорський).

Праця на церковній ниві

Обраний заступником голови Холмської єпархіальної ради.

У квітні 1942 р. був висвячений у іереї. 14 травня, згідно з рішенням Собору УАПЦ в Кафедральному Соборі Андрія Первозваного у Києві, хіротонізований на єпископа Переяславського.

У Почаєві вів переговори з митрополитом Української автономної церкви Олексієм (Громадським) про об'єднання двох церков, підписав 8 жовтня 1942 р. «Акт поєднання».

Заарештований гітлерівцями на українських землях та ув'язнений у тюрмах Чернігова і Прилук, з 1944 р. жив у Варшаві, згодом — у Словаччині, пізніше — у Німеччині, де очолював єпархії в Гессені, Вюртенберзі.

1947 року на північноамериканському континенті обраний первоієрархом Української греко-православної церкви з титулом єпископа Вінніпезького і всієї Канади.

З 1949 очолив УПЦ в Америці та добився об'єднання з єпархією архієпископа Іоана (Теодоровича) на соборі в Нью-Йорку того ж року: владику Іоана було обрано митрополитом УПЦ у США, а його — заступником митрополита та головою Консistorії.

Збудував церковно-меморіальний комплекс у Саут-Баунд-Бруку: тут знаходяться Консistorія, друкарня, бібліотека, музей, духовна семінарія Святої Софії, церква-пам'ятник мученикам за свободу України, редакція журналу «Українське Православне Слово».

По смерті митрополитів Іоана (в 1971) та Никанора (в 1969) очолив УПЦ в США а також діаспору в Європі та Австралії.

У 1963 і 1971 зустрічався з Константинопольським Патріархом, домагався повернення УПЦ прав, якими вона користувалась до 1686 (екзархат у складі Константинопольського патріархату).

На початку 1976 року виступив на захист українського священика, радянського політичного в'язня, отця Василя Романюка (майбутнього патріарха Володимира), який демонстративно вийшов з-під ієрархії Російської православної церкви і оголосив про перехід до ієрархії УАПЦ.

Підтримував рух в Україні за відродження Української Автокефальної Православної Церкви, який почався в 1988 році, після святкування 1000-ліття Хрещення Руси-України.

Патріарх УАПЦ

На Всеукраїнському Православному Соборі в Києві 6 червня 1990 року, за участю більш як 700 делегатів з усієї України (серед яких було 7 єпископів і понад 200 священиків), Собором

затверджено факт утворення УАПЦ і обрано його Патріархом Київським і всієї України. 20 жовтня 1990 після 49-річної розлуки прибув в Україну митрополит Мстислав (Скрипник) (Літературна Україна, 1990, 25 жовтня). Вже 27 жовтня відбув з душпастирським візитом до Львова.

А вже 18 листопада 1990 року в Соборі святої Софії в Києві відбулася його інтронізація: став першим Патріархом УАПЦ. Після створення 1992 р. УПЦ КП, проголошений її Предстоятелем з титулом Патріарха.

1992 року передав прапор 3-ї Залізної дивізії Дієвої Армії УНР новоствореній українській армії; бойовий прапор зберігається в музеї Збройних сил України.

Помер у канадському місті Грімсбі. Похований у крипті собору святого Андрія в Саут-Баунд-Бруку, США.

Митрополит Константин 1993-2012

Улюблені у Христі дорогі брати архиереї, духовенство та всі вірні:

З великою журбою хочемо повідомити вас про упокоєння Блаженнішого Митрополита Константина, вранці 21 травня 2012 року на 76 році життєвої подорожі, Правлячого Ієрарха Центральної Єпархії та Предстоятеля нашої Святої Української Православної Церкви в США.

Блаженніший митрополит був хворим декілька тижнів тому і його було виписано з місцевої лікарні Піттсбургу лише 3 дні тому, що дозволило йому бути присутнім на святкуванні 40-річного ювілею Архипастирського служіння разом з вірними нашої Святої Української Православної Церкви в США. Це святкування відбулося у парафії Успіння Богородиці, МакКіс Рокс, ПА з присутністю його братів Українських Православних ієрархів та єпископами інших православних юрисдикцій, його родини зі Сполучених Штатів та його улюбленими духовними чадами, духовенством і вірними УПЦ в США, Південної Америки та Європи.

Боже духів і всього тілесного, Ти смерть подолав і диявола знищив, і життя світові Твоєму подав. Сам, Господи, упокой душу спочилого раба Твого Митрополита Константина у місці світлім, у місці квітучім, у місці спокою, де немає ні недуги, ні журби, ні зітхання. Всякий гріх, що вчинив він словом чи ділом, чи думкою, як Милосердний і Чоловіколюбний Бог, прости, бо немає людини, що жила б і не згрішила. Правда Твоя – правда вічна і слово Твоє — істина. Бо Ти еси воскресіння, життя і спокій спочилого раба Твого Митрополита Константина, Христе Боже наш, і Тобі славу віддаємо, з Предвічним Твоїм Отцем і з Пресвятим, і Милосердним, і Животворчим Твоїм Духом, нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

З любов'ю у Христі,

† Антоній, архієпископ

† Даниїл, єпископ

Митрополит Антоній 2012-

Митрополит Антоній (в миру - Іван Щерба) народився у 1947 р. в Шароні (Пенсільванія, США). Вивчив теологію в українській семінарії св. Андрія у Вінніпезі та соціологію в університеті того ж міста. Перше служіння здійснював в Українській митрополії в США, яка веде своє походження від двох структур, що виникли у 1921 і 1942 рр.. в Україні. У 1995 р. це церковне співтовариство перейшло під юрисдикцію Константинопольського Патріархату на правах автономної митрополії. При цьому більшість духовенства Української митрополії без зайвого розголосу було перерукопокладено за участю єпископату Константинопольської Церкви через невизначеність канонічного статусу кліриків.

Майбутній митрополит Антоній був висвячений у диякона 1 жовтня 1972 р., у священника - 26 листопада 1972 р. Протягом декількох років служив в Ембріджі (Пенсільванія) і Хеммонді (Індіана). Вже після поставлення на пресвітера навчався на теологічному факультеті Університету Loyola в Чикаго і Університету Purdue (Індіана). Прийняв чернечий постриг у 1982 р., отримавши ім'я Антоній. Був висвячений на єпископа в 1985 р. і призначений ректором і адміністратором семінарії Святої Софії, і ніс цей послух до 1989 р. Потім отримав призначення до Австралії, де залишався на чолі української єпархії до 1997 р, коли був зведений в сан архієпископа. У 1998 р. був поставлений на чолі проекту нового комплексу, що включає центр архівів і досліджень, семінарію, бібліотеку та український музей в Нью Джерсі. У 2010 р. архієпископ Антоній був обраний скарбником Асамблеї канонічних єпископів Північної Америки і поставлений на чолі комітету фінансових справ.

Після смерті Митрополита Костянтина (Багана), глави Української митрополії в США, 21 травня 2012 р. архієпископ Антоній став місцезлюстителем митрополичого престолу. Він був обраний митрополитом 6 жовтня 2012 собором духовенства і мирян Української Церкви в США. Вибори були підтвержені Святішим Синодом Константинопольського Патріархату. 21 жовтня 2012 Патріарх Константинопольський Варфоломій зустрівся з митрополитом Антонієм.

Bischöfe

Архиепископ Орест 1973-1981

Ариєпископ Анатолій 1981-1997

Владика народився 11 листопада 1912 року в Перетоках на Волині в родині іконописця і різьбаря Захарія Дублянського та його дружини Неонілі. Від 1918 р. родина проживає в м. Луцьку, де Покійний відвідував школу і в 1930 р. закінчив гімназію. В рр. 1931-33 студіював історію на гуманістичному факультеті Віленського університету. Студії закінчив (з перервами) у 1938 р. у Варшавському університеті, досягнувши титулу магістра філософії.

Від 1944 року Покійний був на еміграції, від 1945 р. у Баварії. Тут зразу включився активно в церковне життя. У 1951 р. одружується з Євгенією Більо. Після відповідної богословської підготовки в дні 9 грудня 1951 р. у місті Мюнхені був висвячений св. пам. архиеп. Ніканором на священника.

У рр. 1952–1970 він є настоятелем парафії в Ляндсгуті і обслуговує вірних в Регенсбурзі, а від 1962 додатково ще й парафію в Інгольштадті. У 1956 р. піднесений до протоієрея. 1970 року Його іменовано настоятелем парафії в Новому Ульмі. Там проживає до кінця свого життя. У 1956 р. стає членом Ради Митрополії, а в 1973 р. Його обирають головою Вищого Церковного Управління в Німеччині з рівночасним піднесенням до сану протопресвітера. 1978 р. впокоїлася дружина Євгенія.

У травні 1981 р. Собор УПЦ в США обирає о. протопресвітера Анатолія Дублянського єпископом. Хіротонія відбулася 31 травня 1981 в соборі св. Андрея Первозваного в Бавнд Бруку з призначенням на єпископа лондонського і західньо-європейського. У 1983 р. на соборі УАПЦ в Лондоні був піднесений до сану архиепископа з призначенням на архиепископа Паризького і Західньо-європейського. Собор УАПЦ в Генку (Бельгія) у 1994 році обрав Владика Архиепископа Анатолія Митрополитом з осідком в Новому Ульмі.

Владика був засновником і головним редактором Рідної Церкви, органу УАПЦ на Західню Європу в рр. 1952-88. Його перу належать численні статті та дві книжки: Українські святі і Тернистим шляхом митрополита Ніканора. За Його заслуги для Церкви і народу Український

Вільний Університет нагородив його в ювілейнім році Хрищення Руси-України званням почесного доктора УВУ.

Чин архиєрейського похорону св. пам. Владики-Митрополита відбувся 6 листопада 1997 р. о 10-й год. на міському цвинтарі в Новому Ульмі (Reuterstraße). Похоронні відправи очолив Блаженніший Митрополит Константин в сослуженні архієп. Всеволода і єп. Іоана та духовенства.

Ариєпископ Іоан 1997-2005

Архієпископ Іоан (в миру Іван Павлович Дерев'янка; 6 липня 1937, Зіньків, Полтавська область) — архієрей УАПЦ в Діаспорі, архієпископ Лондонський і Західноєвропейський та Австралійський і Новозеландський.

У 1943 року родина прибула на роботу до Німеччини і проживала по закінченні війни у таборі для переміщених осіб у місті Корнберг аж до виїзду в 1947 р. до Бельгії. У селищі для шахтарів у східно-бельгійському Звартбергу Іван Дерев'янка навчався в українській народній школі, потім в бельгійській середній школі у м. Генк, а по її закінченні студіював математику на Лювенському університеті.

Після того працював службовцем. У 1966 році він одружився з Вірою Бачинською, донькою у 1972 році спочилого протопресвітера Івана Бачинського. З молодих років Іван Дерев'янка брав активну участь у парафіяльному житті.

До пастирської служби підготовлявся екстерним навчанням та практичним наставленням його тестя протопресвітера Івана Бачинського.

20 липня 1980 року в Ландсгуті був висвячений в диякони Архієпископом Орестом, а 19 вересня 1982 року у священники Архієпископом Анатолієм (Дублянським) у м. Генк і обслуговував українські громади в Бельгії.

Після упокоєння його дружини отець Іван 26 вересня 1989 року прийняв монаший постриг з рук Митрополита УПЦ в США Мстислава (Скрипника) з ім'ям Іоан у Митрополичому осідку Саут-Баунд-Брук, штат Нью Джерсі, а наступного дня був піднесений до сану архімандрита.

27 жовтня 1991 року в Лондоні був висвячений на єпископа ієрархами УПЦ в США, Митрополитом Мстиславом, Архієпископом Константином та Єпископом Антонієм, і був призначений на кафедру м. Лондон, Велика Британія.

На Соборі Української Автокефальної Православної Церкви в діаспорі у вересні 1999 року в м. Генк єпископ Іоан був обраний наступником у 1997 році в Новому Ульмі спочилого Митрополита Анатолія, керуючого єпископа Західноєвропейської єпархії, і піднесений до сану архієпископа.

З лютого місяця 2000 року владика Іоан є також керуючим єпископом Австралійської і Новозеландської Єпархії.

Ариєпископ Андрій 2005-2008

Єпископ Андрій (Богдан Пешко) народився 27 квітня 1972 р. в Україні. У 1979 р. вступив до початкової школи та отримав атестат середньої освіти в 1989 р.

У 1989 р. був зарахований на перший курс Санкт-Петербурзької духовної семінарії, котру закінчив у 1993 р.

У 1994 -1995 рр. навчався в Семінарії Христа Спасителя (Карпато-Русинська Єпархія Вселенського Патріархату) у м. Джонстаун, Пенсильванія, США під омофором Високопреосвященнішого Миколая (Смішко), Митрополита Аміського.

У 1995-1999 закінчив повний курс Київської духовної академії. 25 грудня 2000 року вчена рада Київської духовної академії присудила йому науковий ступінь «кандидат богослов'я» після захисту дисетації на тему: «Історико-літургічний дослід чинів хіротесій та хіротоній в Православній Церкві».

8 квітня 2001 р. Високопреосвященнішим Всеволодом (Майданським), Архієпископом Скопелоським був висвячений у сан диякона в катедрі Св. Володимира в Чикаго.

29 вересня 2003 р. був возведений в сан протодіякона.

21 вересня 2005 р. з благословіння Архієпископа Всеволода прийняв чернечий постриг з іменем Андрій (в честь Св. Ап. Андрія Первозванного) в катедрі Св. Володимира в Чикаго.

25 вересня 2005 р. рукоположений в сан ієромонаха Високопреосвященнішим Архієпископом Всеволодом і був возведений в сан ігумена, а 21 жовтня 2005 р. під час Божественної Літургії в Свято-Преображенському кафедральному соборі м. Лондон (Англія) в сан Архімандрита.

22 листопада 2005 р. Вселенський Патріарх Варфоломей I і Священний Синод Константинопольської Патріархії одностайно обрав архімандрита Андрія на Єпископа УПЦ в Діаспорі з титулом Єпископ Кратійський.

12 грудня 2005 р. в катедрі Св. князя Володимира в Чикаго відбувся чин наречення Архімандрита Андрія на Єпископа УПЦ в Діаспорі з осідком в Лондоні (Англія), а 13 грудня в день пам'яті Св. Ап. Андрія Первозванного – єпископська хіротонія, в якій брали участь 7 Архієреїв Православних Церков: Митрополит Константин (УПЦ в США); Митрополит Миколай (Аміський, США); Архієпископ Всеволод (УПЦ в США); Архієпископ Николай (Румунська Прав. Церква, США і Канади); Архієпископ Іов (ОСА, США); Архієпископ Антоній (УПЦ в США) і Архієпископ Юрій (УПЦ в Канаді). А також були присутні: Митрополит Чикагський Яковос (Грецька Православна Церква); Єпископ Клівлендський Петро (Російська Православна Церква Закордонна).

12 лютого 2006 р. відбулася Інtronізація Єпископа Андрія на Лондонську Кафедру.

23 серпня 2008 р. на Надзвичайному Соборі УПЦК обраний Єпископом Саскатунським і Вікарієм Середньої Єпархії.

В лютому місяці 2011 р.Б. приступив до виконання обов'язків Діючого Єпископа Східної Єпархії УПЦК.

Архиєпископ Даниїл 2008-

Народився у 1972 році в Івано-Франківську, дитячі роки провів на Тернопільщині, в місті Бучач[1].

Закінчив середню школу в Бучачі. У вересні 1993 вступив до Івано-Франківської духовної семінарії. У 1996 році був висвячений у сан диякона. Того ж року емігрував до США, де продовжив навчатися в Католицькому університеті Америки.

12 травня 2001 архієпископом Ієрапольським Антонієм (Щербою) був висвячений на священика.

22 травня 2002 року прийняв чернецтво.

На 2005 рік, будучи ієромонахом, був редактором органу Української Православної Церкви в США «Українське православне слово» і видання об'єднаних українських православних сестринств «Віра».

3 жовтня 2007 року було зведено в чин архімандрита.

9 травня 2008 року відбулося наречення у Володимирському храмі міста Парма, штат Огайо, США, а на наступний день — архієрейська хіротонія в єпископа Памфільського, вікарія Української Православної Церкви США. Свячення зробили архієреї українських юрисдикцій Константинопольського Патріархату митрополит Ірінопольський Костянтин (Баган), архієпископ Ієрапольський Антоній (Щерба), Архієпископ Торонтський Юрій (Каліщук), Єпископ Аспендський Єремія (Ференс), Єпископ Кратейський Андрій (Пешко), а також очільник Американської карпаторосської єпархії митрополит Аміський Микола (Смішко) і вікарний єпископ Мокісскій від Американської грецької архієпископії Дмитрій (Кандзавелос).

У жовтні 2008 року на XVIII Соборі Української Православної Церкви в США був обраний главою Західної єпархії Церкви. 7 лютого 2009 відбулась хіромантія у Володимирському соборі Чикаго.

Українська автокефальна православна церква (1942—1944)

Українська Автокефальна Православна Церква (1942–1944) — архієпархія у підпорядкуванні Польської Православної Церкви визнана всіма помісними православними церквами — окрім РПЦ. Припинила існування після зайняття території України радянськими військами, проте продовжує діяльність в еміграції та в діаспорі.

Після поразки визвольних змагань (1917–1921 рр.) Західна Україна опинилась під владою Польщі. В 1924 року Константинопольський патріарх Григорій VII надав Томос та визнав Польську Православну Церкву автокефальною. На той час до 80 % вірних цієї церкви були українцями.

В 1939 року — після пакту Рибентропа-Молотова, Західну Україну було зайнято радянськими військами. Одразу після цього розпочались репресії НКВД щодо церкви. А московський патріархат розпочав активні дії, щодо підпорядкування польської церкви Москві. На Волинь прибув патріарший екзарх, архієпископ Миколай Ярушевич, місцевих ієрархів було змушено приїхати до Москви і скласти там заяву вірності Московській патріархії. На землях, що увійшли до складу СРСР перебували п'ять ієрархів ППЦ. З них двоє — Митрополит Полікарп Сікорський) та Митрополит Олександр (Іноземцев) відмовились визнати зверхність московського патріархату.

В 1941 року — після окупації гітлерівською Німеччиною, на території України діяло дві православні церкви: т.з. Автономісти на чолі з архієпископом Олексій Громадський , що підпорядковувались московському патріархату. 18 серпня 1941 року у Почаївській Лаврі архієпископ Олексій провів «обласний собор єпископів православної церкви в Україні» за участю владик Симона, Пантелеймона, Веніаміна, пізніше підтримали рішення синоду єпископи Антоній і Дамаскин. Вони й надалі визнавали себе частиною Російської православної церкви з центром в Москві.

Створення УАПЦ

Собор Єпископів УАПЦ в Пінську(1942 р.). Архиеп. Олександр Іноземців та Ариеп.Полікарп. Архиеп. Ніканор, еп. Юрій Кореністов та архиеп. Ігор Губа.

Протягом 1941 року митрополит Польської православної церкви Діонісій Валединський) виступав за ліквідацію неканонічного розколу, який був створений за ініціативи радянської влади. Проте німецька влада вступила в контакт з «Автономістами» та сприяла їх діяльності.

В цей же час рішенням митрополита Діонісія було відновлено чотири українських єпархії: Поліська (Олександр), Луцька (Полікарп), Кам'янецька (Олексій) та Житомирська (на той час не мала владики). В планах митрополита Діонісія було провести об'єднання решти українських земель, що перебували під німецькою окупацією, в єдину церкву й створити автокефальну Українську православну церкву на ґрунті Томосу 1924 року. Але з огляду на неприхильне і вороже ставлення окупаційного режиму до українського руху взагалі і церковного зокрема плани не набули втілення.

Декретом від 24 грудня 1941 року митрополит Діонісій затвердив єпископа Полікарпа на посаду адміністратора «Православної Автокефальної Церкви на звільнених землях України» з наданням йому сану архієпископа. Від цього бере свій початок існування Української Автокефальної Православної Церкви. Свій канонічний статус юрисдикція архієпископа Полікарпа базує на зв'язку з митрополитом Діонісієм — першоієрархом помісної церкви визнаної всіма православними церквами (окрім РПЦ).

У вересні 1941 року у Києві було створено Всеукраїнську православну церковну раду, що об'єднала відновлені парафії міста, зокрема було отримано від міської влади дозвіл на відкриття Володимирського собору. У грудні того ж року до Києва прибув автономіст владика Пантелеймон Рудик, активна діяльність якого призвела до того, що більшість церков і всі діючі монастирі перейшли на бік автономної церкви, а автокефалісти залишилися з Андріївським собором та церквами на Солом'янці і Деміївці.

Для становлення нової ієрархії архієпископ Полікарп звернувся до архієпископа Поліського та Пинського Олександра. У другій половині лютого 1942 року у Пинську архієпископами Полікарпом та Олександром було висвячені наступні владика: 8.02 берестейський — Юрій Кореністов, 9.02 чигиринський — НІКАНОР Абрамовіч, 10.02 уманський — Ігор Губа

З кінця 1941 року німецький окупаційний режим почав розправлятися з усіма проявами української національної активності, ліквідував Українську національну раду, газету «Українське слово», розстріляв склад редакції. В межах такої політики у лютому 1942 року окупанти заборонили діяльність Всеукраїнської православної церковної ради.

Лише у березні 1942 року до Києва змогли нарешті прибути два автокефальні єпископи Никанор та Ігор, проти яких одразу розвинув протестну діяльність автономний єпископ Пантелеймон. Німці офіційно зберігали нейтралітет, але насправді всіляко підтримували «автономістів».

Хіротонії відбувалися вдосвіта в каплиці святих рівноапостольних Кирила та Мефодія, що в стилісаті собору апостола Андрія Первозванного. Усе це проходило у великій таємниці, адже німецька окупаційна влада могла легко припинити процес церковного відродження й заарештувати архієреїв. Усі хіротонії звершувалися з благословення архієпископа Полікарпа (Сікорського) та Предстоятеля Польської Православної Церкви Блаженнішого Митрополита Діонісія (Валединського). Архієпископ Полікарп на той час виконував канонічно надані йому функції церковного адміністратора на українських землях.

Фотія Тимощука (9 травня),

Мануїла Тарковського (10 травня),

Михаїла Хорошого (12 травня).

Мстислава Скрипника (14 травня),

Сильвестра Гаєвського (16 травня),

Григорія Огійчука (17 травня).

8 жовтня 1942 року до УАПЦ приєднався митрополит-«автономіст Олексій. Проте, у травні 1943 року дорогою із Кременця в Дубно невідомі напали на автомобіль, в якому їхав митрополит Олексій, і вбили його. На місце покійного було обрано єпископа Дамаскіна. Інші єпископи цієї — Симон, Пантелеймон, Веніамін, Анатолій — залишились в автономній церкві, та за допомогою німців не допустили до росту авторитету УАПЦ в Україні.

Ресурси

Вселенський Патріархат

www.patriarchate.org

www.ec-patr.org

УАПЦ в Діаспорі

www.uaoc-diaspora.com

УПЦ в США

www.uocofusa.org

УПЦ в Канаді

www.uocc.ca

УПЦ у Південній Америці

www.ecclesia.com.br

Українська Православна Церква у Дюссельдорфі і Нордгайні-Вестфалені (Німеччина)

www.ukrainische-orthodoxe-kirche.de

Українська Православна Церква у м. Інголштат (Німеччина)

www.ukrainische-kirche-ingolstadt.de

Релігійно-інформаційна служба України

www.risu.ua